העיט האמיץ

ג' בראנט

לפני שנים רבות חיה
נסיכת אינדיאנים יפה
ואמיצה. קראו לה "העיט
האמיץ".
הוריה היו גאים מאוד בה.
היא הייתה ילדה מיוחדת
מאוד.
היא הייתה טובת לב לכל
בני האדם ולכל היצורים.

יום אחד, כשהעיט
האמיץ הייתה קטנה
מאוד, להקת זאבים
התנפלה על מחנה
האינדיאנים.
הנסיכה האמיצה נעמדה
מול הזאבים.
היא אמרה לכלב שלה
"כלב שמח" להציל את
עצמו ולהודיע לצ'ף על
הבעיה.

הזאבים חטפו את העיט
האמיץ ולקחו אותה
למערה שלהם.
הנסיכה לא פחדה. היא
התייחסה יפה לזאבים
והם חיבבו אותה.
הזאבים החליטו לגדל
אותה כמו אחת משלהם.

הם לימדו אותה כל מה שידעו. הם הראו לה איך לעקוב אחרי חיות ואיך לצוד.
הם לימדו אותה את חיי המשפחה ועזרה הדדית.
והיא לימדה אותם על נוהגי האדם.

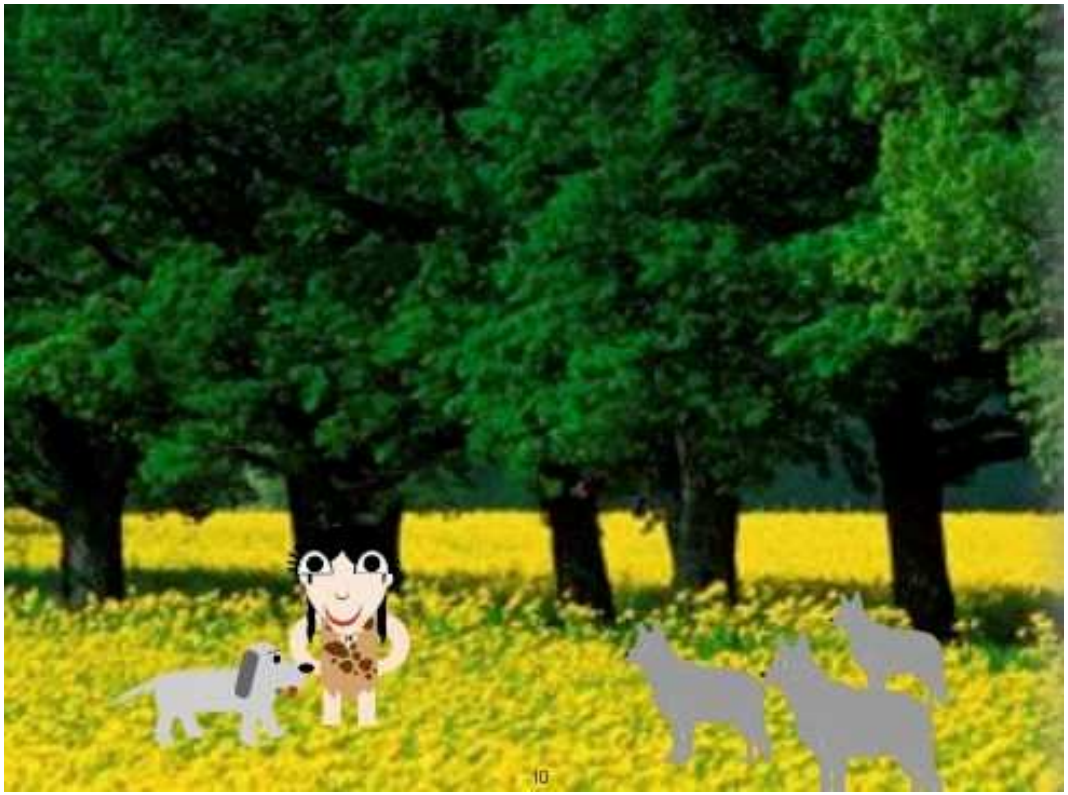

יום אחד, כשהעיט האמיץ
שיחקה עם הזאבים
בשדה פרחים הופיע 'כלב
שמח' הקטן שלה. הוא
חיפש אותה כבר חודשים
רבים.
העיט האמיץ שמחה
מאוד כשראתה אותו.
הוא חסר לה מאוד.
היא הבינה כמה שחסרים
לה בני האדם והתחילה להתגעגע. רצתה לחזור למחנה האינדיאנים.

הזאבים היו עצובים מאוד ועצובה הייתה גם העיט האמיץ .
הזאבים למדו נוהגי בני האדם והעיט האמיץ למדה את נוהגי הזאבים.
הם כיבדו מאוד אלה את אלה.

העיט האמיץ
והזאבים לא דיברו
ביניהם כדי לדעת
מה חושב כל אחד
מהם.
הזאבים לימדו את
העיט האמיץ איך
להוביל את
האינדיאנים לאזורי
ציד טובים.
עכשיו הגיע הזמן
שהיא תחזור לשבט
שלה ותוביל אותם לשגשוג.

במשך שנים רבות אחרי
שהעיט האמיץ חזרה
לאנשיה בשעות
מאוחרות של הלילה
נשמעו יללות הזאבים
מרחוק.
העיט האמיץ הייתה
היחידה שהבינה מה
אומרים הזאבים. היא
למדה היטב את לשפתם.
הם אמרו:
"את חסרה לנו. אנו אוהבים אותך העיט האמיץ."